

[Alfred Jensen.]

militære Omraade, som findes, vist, at vi vil forsvare vort Land, og vi har vore Hjemmeværnsforeninger, som ogsaa er Udtryk for, at der er Vilje til Forsvar. Naar der derfor tales om, at Ordningen er nødvendig for at tilkendegive over for Omverdenen, at vi ønsker at forsvare os, saa maa man da have Lov at spørge: Hvem er det, vi skal gøre Indtryk paa? og jeg mener det ogsaa berettiget i den Atmosfære, hvori denne Ordning har været diskuteret, at spørge om: Hvilken aktuel Fare er det, man har for Øje, hvorfor har man Krigsfrygt, og hvad begrundes man den med? Jeg ser ikke, at der er nogen aktuel Krigstrusel. Jeg ved vel, at der findes Modsætningsforhold, men disse Modsætningsforhold er ikke større, end at de vil kunne klares, hvis man virkelig lægger Kortene paa Bordet, hvis man virkelig har Vilje til at komme ud over de Uoverensstemmelser, der findes.

Jeg synes, det har været en ret uheldig Baggrund for Diskussionen om Hjemmeværnsordningen, og alene det, at vi nu her, 3 Aar efter Kapitulationen, hvor man ikke har villet gennemføre nogen Hjemmeværnsordning, hvor man ikke har villet stille de nødvendige Midler til Raadighed for Hjemmeværnsarbejdet, i Huj og Hast skal have gennemført en Hjemmeværnsordning, det ser ikke godt ud. Det vækker Tvivl om, at det, der forberedes, nu ogsaa tjener de rigtige Formaal, som angives at være at skabe et Forsvar for Landets Uafhængighed, Selvstændighed og Frihed. Jeg har mine Tvivl desangaaende.

Som jeg ikke er tilfreds med den politiske Baggrund for Diskussionen om Forsvarsordningen, saadan kan jeg heller ikke erklære mig tilfreds med det Forslag til Hjemmeværnsordning, der her er fremsat. Det er betegnende for dette Forslag, at det ikke er bilagt nogen som helst Udtalelse fra Hjemmeværnsforeningerne. Der staar ikke, hverken i Bemærkningerne eller i Ministerens Tale, noget om, at Forslaget har været forelagt Hjemmeværnsforeningernes Ledelse, og saa vidt jeg forstaar, har det heller ikke været Tilfældet. Men det er jo ganske ejendommeligt, at man ved Løsningen af et saadant Spørgsmaal ikke netop henvender sig til de Personer, som i Kraft af deres Indsats under Besættelsen, i Kraft af deres Erfaringer med at oprette Sabotage- og Modstandsgrupper, netop maa have Kendskab til det Felt, vi her skal tage Stilling til.

At man ikke har raadført sig med disse Mennesker, borger ikke for en god Løsning af selve Spørgsmaalet, og naar man ser paa

Forslaget, faar man jo ogsaa hurtig Klarhed over, at her drejer det sig ikke om at skabe en Ordning, hvorved Folket i en given Situation sættes i Stand til at gribe ind i Kampen for Landets Frihed. Her er ikke Tale om noget virkelig folkeligt Forsvar, nej, her er der snarere Tale om at oprette en Art Landstorm eller Territorialtropper. Det folkelige, som har været det bærende i Hjemmeværnstanken lige fra Befrielsen den 5. Maj, er faktisk fjernet. I Stedet faar vi forelagt et Forslag, der nærmest er en Militærorganisation. Frivilligheden er opgivet. Jeg ved meget vel, at der i § 10 findes Bestemmelser om, at frivillige kan indgaa i Hjemmeværnet, men Formerne, hvorunder det tillades dem at komme ind i Hjemmeværnet, er jo af en saadan Karakter, at det vist ikke bliver mange, der kommer ind paa den Maade. Det forekommer mig ogsaa, hvis man endelig bygger et Hjemmeværn op med det obligatoriske som det primære og det frivillige som det sekundære, at være i allerhøjeste Grad uheldigt, at et Udvalg nedsat af de forskellige Amtmænd skal afgøre, hvem der er værdige til at komme ind i Hjemmeværnet. Jeg billiger ikke den Problemstilling. Lovforslaget er Udtryk for. Efter vor Opfattelse bør Portene slaas op paa vid Gab for alle, der ønsker frivilligt at være med i Hjemmeværnet. Jeg erkender, at Problemet om tilstrækkeligt Mandskab kan rejse sig. Det er muligt, at man ikke ad Frivillighedens Vej faar de tilstrækkelige Styrker, men saa kan man supplere den frivillige Tiltrædelse med en obligatorisk Udskrivning af visse Aargange. Det synes os at være den mest rimelige Form for Rekrutteringen af Mandskab.

Men allerede det, at man saa stærkt banlyser Frivillighedsprincippet, som det er sket i Lovforslaget, betyder jo, at Grundlaget for Hjemmeværnet er forrykket fra det folkelige over til det militære. Det kommer ogsaa Gang paa Gang til Udtryk i Forslaget. Det kommer til Udtryk, naar vi ser, hvorledes Hjemmeværnet placeres under Værnene, og hvilken Ledelse Hjemmeværnet faar. Et vist Samarbejde skal der vel være mellem det militære Forsvar og Hjemmeværnet, men det er efter vor Opfattelse urimeligt, at det lægges helt ind under Værnene, som det er sket. Det skal ikke bestrides, at Hjemmeværnet faar visse Bevogtningsopgaver, hvilket allerede er understreget heroppefra, men efter vor Opfattelse maa Hjemmeværnet tage langt flere og mere omfattende Opgaver end den at være Bevogtningsorgan for Værnene og saa at sige Udrykningsorgan i Tilfælde af